De Nederlandsche zanger, voor den burger

bron
De Nederlandsche zanger, voor den burger. Z.p., ca. 1790

Zie voor verantwoording: https://www.dbnl.org/tekst/_ned037nede01_01/colofon.php

Let op: boeken en tijdschriftjaargangen die korter dan 140 jaar geleden verschenen zijn, kunnen auteursrechtelijk beschermd zijn. Welke vormen van gebruik zijn toegestaan voor dit werk of delen ervan, lees je in de gebruiksvoorwaarden.

dbnl digitale bibliotheek voor de Nederlandse letteren

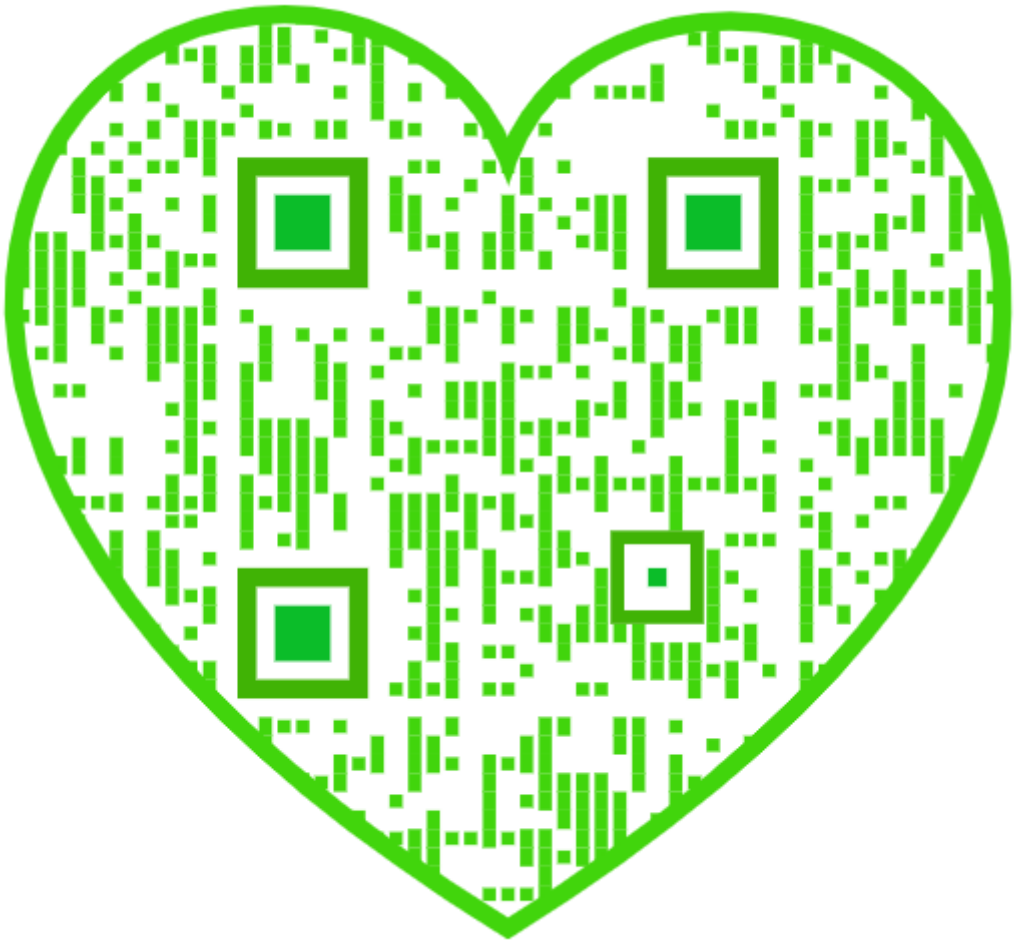

De Nederlandsche zanger, voor den burger.

De schoenmaaker.

Wijs: *Pantalon door kunst verheven*.

1.

Laat ik eens een deuntjen zingen,
't maakt den arbeid nog wat ligt,
En zal men de kindren voeden,
moet er knapjes wat verricht;
'K zit den heelen dag te trekken,
en te kloppen op mijn knie;
Telkens krijg ik nieuwe krachten,
als 'k de vrouw en kleintjens zie,
als 'k de vrouw en kleintjens zie.

2.

'K zeg 't krispijnen geeft te schraaltjes,
en 't is zulk een nutte taak;
Paarden die den haver winnen,
kennen nauwelijks zijn' smaak;
'T is zo al met ieder ambacht,
onder den gemeenen man;
En hij is nog wel gelukkig,
die zijn zoôtjen voeden kan,
die zijn zoôtjen voeden kan.

3.

'K vrees, God dank! niet voor de maanders,
'k heb geen schulden als aan 't leer,
Dat betaal ik als het op is,
en dan krijg 'k wat anders weêr;
'K moet wel altijd pikdraad trekken,
maar dat 's nog al naar mijn' zin,
Die niet werkt mag ook niet eeten,
en ik doe er braaf wat in,
en ik doe er braaf wat in.

4.

Waar' maar alles niet zo geldig,
't is zoo'n booze duure tijd,
De ambachtsman houdt nooit wat over,
van zijn alledaagschen vlijt:
Als hij rondkomt dat 's al zegen,
alles is schier eens zo duur,
Dan het was in vroeger jaaren,
zie, en dat valt tog wat zuur,
zie, en dat valt tog wat zuur.

5.

Dan doen ook de militairen
ons krispijnen vast geen goed,
'K weet dat zij voor minder werken,
dan men ons betaalen moet;
Want die menschen leeven anders
dan een burger, dat 's gewis;
Nu, God zal voor mij wel zorgen,
'k weet dat Hij menschlievend is,
'k weet dat Hij menschlievend is.

De dronkenschap.

Wijs: *Ja zwart wil ik wel weezen*.

1.

Van alle kwaê gewoontens,
Is de ergste, dronken zijn;
De spreuk zegt wel met reden,
Een dronkaart is een zwijn,
Een dronkaart is een zwijn:
Hij draagt schier ieders haat,
Hij is tot niets in staat,
Hij kent vermaak noch zegen,
En loopt vast de armoê tegen,
Al wat hij loopen kan,
Hij is
Gewis
Een ongelukkig man,
Een ongelukkig man.

2.

De smaakelykste spijzen
Of een oudbakken korst,
Is hem al zo om 't even,
Hij heeft slechts altijd dorst,
Hij heeft slechts altijd dorst:
Gezondheid kent hij niet,
Een vrouw is hem verdriet,
Maar geef hem volle flesschen,
Dan is hij klaar van zessen,
Dan vecht hij wat hij kan:
Hij is
Gewis
Een ongelukkig man,
Een ongelukkig man.

3.

Een slokjen kan passeeren
Als 't op zijn' tijd geschiedt,
Dat kan een mensch niet hindren,
Een slokjen, meer ook niet:
een slokjen meer ook niet.
Dat drijft de dampen heen,
En maakt zo hard als steen;
'T bezielt de doffe geesten,
Maar zuipen als de beesten,
Dien dat behaagen kan,
Die is,
Gewis,
Een ongelukkig man,
Een ongelukkig man.

4.

De min wil tusschen beiden
Ook wel een dropjen nat,
Het schalke Cupidootjen,
Kruipt wel eens in een vat,
Kruipt wel eens in een vat.
Een slokje of glaasje wijn,
Is dikwijls medicijn;
Maar dronken is afschuwelijk,
De zwelgerij is gruwelijk;
Dien zij behaagen kan,
Die is,
Gewis,
Een ongelukkig man,
Een ongelukkig man.

De kuiper.

Wijs: *Wil met 't staal de kei slechts raaken*.

1.

Als ik zo den houten hamer,
Of den dissel speelen laat,
Denk ik dikwijls aan den Staat,
Aan dat vaatjen slaat al menig,
Ook een onvermoeide hand,
Echter blijft het niet in stand,
Echter blijft het niet in stand:
Met mijn welbewoelden hoepel,
Houd ik heel het spel bij één,
En wat vaster naar ik meen,
Water zelfs staat voor de naaden,
Daar het vaatjen van den Staat,
Menig ding passeeren laat,
Passeeren laat,
Passeeren laat.

2.

O wat is 't een pijnlijk leeven
In Civilis Republiek!
Ze is tot in het hart toe ziek:
Alles kwijnt ja is aan 't sterven,
Tweedragt schudt haar keer op keer,
En rukt haar ligt spoedig neêr,
En rukt haar ligt spoedig neêr:

Waarom is men niet eendragtig!
Eendragt geeft de grootste magt,
Dat 's alreê van ouds bedacht;
Eendraget dunkt mij is een kuiper,
Die om 't vaatjen van den Staat,
Telkens weêr een hoepel slaat,
Een hoepel slaat,
Een hoepel slaat.

3.

Hoe gelukkig zou het weezen,
Bleef maar ieder bij zijn' pligt,
En die wordt al rasch verricht;
Ik moet met den dissel beuken,
En mijn buurman drijft de schaaf,
Geen van ons is echter slaaf,
Geen van ons is echter slaaf,
Zo slechts zij die ons regeeren,
Ook maar goed zijn voor hun taak,
En dat 's vrij wat zwaarder zaak;
Daarom moeten wij hun eeren,
Als zij doen zo als 't behoort,
Als de deugd hun oog bekoort,
Hun oog bekoort,
Hun oog bekoort.

4.

Zochten we allen onzen welvaart,
Dat 's de welvaart van het Land,
Tweedragt lag' weldra aan band,

En de vrijheid zou niet klaagen,
Over dwinglandij en hoon,
Zij zat lagchend op haar' troon,
Zij zat lagchend op haar' troon:
Maar als de eene rechts wil loopen,
Gaat een ander links af aan,
Des kan eendragt niet bestaan,
En de vrijheid moet wel klaagen,
Droevig is het, ja gewis,
Dat men niet eendragtig is,
Eendragtig is,
Eendragtig is.

5.

Deed men als wij drokke kuipers,
Dreef men 't hoepeltje altijd neêr,
ô Ons Land herleefde weêr;
'T hoepeltje der zamenleeving
Moet men onophoudlijk slaan,
Of het zal naar boven gaan,
Of het zal naar boven gaan,
En dan valt het vat in duigen,
De eene hier en de andre daar,
Zelden twee slechts bij elkaêr;
'T gaat ook juist zo in het leven,
Houdt niet elk zig in den band,
'T vaatjen blijft niet lang in stand,
Wiet lang in stand,
Niet lang in stand.

6.

Komt dan waarde Landgenooten,
Komt bemint de lieve vreê;
En kuipt onophoudlijk meê,
Met den sterken eendragts hoepel,
Houden wij het spel bij één,
En wat vastjes naar ik meen,
En wat vastjes naar ik meen;
Lieve menschen weest eendragtig,
Eendragt geeft de sterkste magt,
Dat 's alreê van ouds bedacht;
Eendragt dunkt mij is een kuiper
Die om 't vaatje van den Staat,
Telkens weêr een hoepel slaat,
Een hoepel slaat,
Een hoepel slaat.

De hoefsmid.

Wijs: *Laatstmaal als ik in 't maisaisoen*.

1.

Wel knol dat maak je eens bestig goed,
Je staat gelijk een muur,
De tang behoeft niet op uw' neus,
En 't werk valt mij niet zuur;
Maar als jelui zo slaat,
Dan hebben wij het kwaad,
Ja krijgen ligt een kwaaden bons,
En wie vergoedt het ons,
En wie vergoedt het ons?

2.

Als paard en smid elkaêr verstaan,
Eendragtig zijn en wèl,
Dan lacht de smeederij ons toe,
En anders is ze een hel;
Wie vond ook immer baat,
Bij tweedragt, nijd en haat?
Zij geeven wel gestaêg verdriet,
Maar 't zoet van 't leven niet,
Maar 't zoet van 't leven niet.

3.

Kom knol die schoen is ook gedaan,
Nog maar een kleinen stoot,
Dan zijt gij weêr van zessen klaar;
Geef nu de laatste poot;
Ha! dat 's een bestig paard,
Ik zeg 't is schatten waard',
Om dat het zig zo wèl gedraagt,
En smidjens knecht niet plaagt,
En smidjens knecht niet plaagt.

4.

Ik kan niet zeggen, beste vrend!
Hoe vinnig het mij spijt,
Dat je al zo mager, al zo oud,
En bij een' sleeper zijt!
Ik gunde u op mijne eer,
Te dienen bij een' heer,
Nu moet gij peezen dat gij zweet,
Terwijl gij schraaltjes eet,
Terwijl gij schraaltjes eet.

5.

Maar och! wat praat ik ook al meê,
Van sleeper, of van heer!
De heeren zijn juist ook niet pluis,
Hun zweep doet duivels zeer;
En zijn zij wat bezet,
Dan vinden zij hun pret,
In 't draaven met elkaêr om spijt,
Dat schier de penszak splijt.
Dat schier de penszak splijt.

6.

Er wordt al menig paard geknaauwd,
Door hunn' brodronken aart,
Een sleeper heeft tog, uit belang,
Nog achting voor zijn paard:
'T moet werken, dat 's gewis,
Maar goede knol! dat is
Het lot van allen ambachtsman,
Hoe goed hij werken kan,
Hoe goed hij werken kan.

7.

Een sleepers paard doet ook nog goed,
Het helpt den koopman voord,
En die is tog de steun van 't Land,
Zo als 'k wel heb gehoord.....
Zie knol nu zijt gij klaar,
Neem nu uw post weêr waar -
'K geloof hij heeft geheel geen' wil;
Zie daar nog staat hij stil,
Zie daar nog staat hij stil,

8.

Wat is 't gelukkig voor een mensch,
Die zo te vreden leeft,
Al is 't dat men dan niet zo veel
Als wel een ander heeft,
Al moet men aan den slag,
Geheel den langen dag,
Een hart dat altijd mort en klaagt,
Vindt niets dat het behaagt,
Vindt niets dat het behaagt.

De zingende metselaar.

Wijs: *Elk zinge de eer van Zoutmans glorie*.

1.

'T gaat toch aartig in het leven,
de eene rijdt op zijn gemak,
De andre draaft gelijk een postpaard,
is schier 's nachts slechts onder dak;
Dees smult hoentjens en patrijzen,
huspot is des andrens knap;
Dees drinkt wijn uit fraaje glazen,
de andre water uit een nap:
de andre water uit een nap.

2.

'T Heerschap heeft ligt twintig rokken,
de een nog fijner dan wel de aêr;
Ik heb slechts een buis vol lappen,
even of 't een landkaart waar';
'K moet al met den troffel peezen,
als Mijnheer nog zachtjes rust;
En misschien na 't eerst ontwaaken,
weder is in slaap gekuscht,
weder is in slaap gekuscht.

3.

Dan, wie zou daarom nog klaagen,
als hij 't daaglijks kostjen beurt,
'T is een dwaas die om het derven
van eens anders schatten treurt;
'T is de wil van onzen Schepper,
dat er minder is en meer;
En ik ben volmaakt gelukkig,
zo ik slechts niet meer begeer,
zo ik slechts niet meer begeer.

4.

Hadde ik ook ontelbre schatten,
'k zou niet metslen voor het brood,
En geen mensch zou willen werken,
waar' het niet uit hoogen nood;
Weg dan waren alle kunsten,
ook alle ambacht ging te grond;
Neen 't is goed zo als 't geschikt is,
en het werken is gezond,
en het werken is gezond.

5.

Schoon wij menschen zeer verschillen
in vermogen en in lot,
Echter zijn wij zamen schepsels
van een zelfden wijzen God;
Allen zijn wij zijne kindren,
en, betrachten wij de deugd,
Dan schenkt hij gewis ons allen,
ook de zaalge hemelvreugd,
ook de zaalge hemelvreugd.

6.

Zo de menschen dit begreepen,
o dan waar' het leven zoet;
Dan waar' niemand ontevreden,
en had rust in zijn gemoed;
Dan zou niemand onderdrukken,
niemand trotsch zijn op zijn' staat;
Dan zou ieder recht weêrvaaren,
weg waar' dan ook de Eigenbaat,
weg waar' dan ook de Eigenbaat.

7.

Dan zou rasch partijschap sterven,
dat bederf van ons geluk,
Die verdelgster aller vriendschap,
moeder van elende en druk;
Dan behartigde elk zijn pligten,
waar' een vriend van Staat en stad,
En zijn Overheid gehoorzaam,
wijl hij niets te klaagen had,
wijl hij niets te klaagen had.

8.

Mogte ik metslen aan den tempel
van de nooit volprezen vreê,
'K zou geheel den dag niet schoften,
'k bragt de koude keuken meê;
'K zou ook ruimtjes hulp verkrijgen,
want nog veelen denken goed,
Schoon partijschap veel meer andren,
ongelukkig weezen doet,
ongelukkig weezen doet.